

Vi kørte vi kom til skade og vi sejrede!!

Rejsen til Morimondo – tur-retur

Af Joakim Løvgren

Vi var i alt 8 mand, en dreng, og en pige, der 19. maj tog af sted mod Italien, for at deltage i slaget ved Morimondo, et event i nærheden af Milano, som kort og godt handler om at to lejre tager rustninger på, og så tørner sammen.

Syv fra gruppen havde taget flyet allerede om morgenen, imens Carsten, Anders Kinoshita (aka. Kino) og jeg, kørte vores bagage, våben og middelaldergrej igennem Europa ned til Morimondo. Selvom vi havde nogle motorproblemer i Norditalien, så lykkedes det os at være i Morimondo den 20. om aftenen, så vi kunne være klar til at slå lejr op dagen efter. Dagen derop brugte vi på at forberede os til de to slag der var programsat, og derudover havde fem af os besluttet at deltage i en kølleturning (en turning til fods, med køller i stedet for sværd). Træningen, og forberedelsen til både slagene, og kølleturningen forløb ud over al forventning. To af de englændere, som vi skulle stå overfor i slagene, fortalte os i hvert fald senere, at de havde set vores træning, og var løbet tilbage til deres kaptajn for at fortælle at de, som de selv sagde: "might eb in trouble!".

Slag med kølle

Man kunne godt tro at et kølleslag med køller er mere sikkert, end hvis det havde været med stålsværd, men det var Christian fra vores gruppe, et eksempel på at det ikke behøver at være. Reglen for turningen var, at hvis man blev slået én gang på hjelmen af en kølle, så var man død, og derefter skulle ca. 20 fra hver lejr stille sig på en linje og gå imod hinanden. Turningen forløb i starten glimrende, hvor ingen af danskerne var blevet slået ud, da masseme første gang tørnede sammen. Anden gang valgte Christian den taktik at flankere modstanderne, med det resultat, at da han havde slået den første mand ud, løb han ned ad modstandernes rækker, for at nedlægge dem en

efter en. Det virkede perfekt første gang, men anden gang havde vores modstandere gennemskuet hans taktik, og en af dem besluttede sig for at sætte en stopper for Christians fremfærd. Det resulterede i, at Christian blev slået så hårdt i hovedet at han gik ud som et lys, og fik pådraget sig sin første hjernerystelse. Dette var turens første skade.

Aftenslaget

Det første slag bliver altid afholdt om aftenen, som er en form for "øveslag", og for at undgå at de kæmpende fra hver lejr bliver overophedet. For at undgå forvirring og skader under slaget, sætter arrangørerne en projektør op, så man har bare en smule anelse om, hvem der er fjender og frænder. Vores taktik under slaget var at have en linje, med skiftevis en mand udstyret med sværd og skjold, og en mand udstyret med et tre en halv meter lang spyd. På den måde håbede vi på at englænderne ville have fokus på enten sværdene, eller spyddene. Vores taktik fungerede ud over al forventning, hvilket resulterede i at en stakkels englænder fik slået nogle gevaldige buler i sin hjelm. Der var dog en faktor at vi ikke havde regnet med, og det var at nogle polske sværdfolk ville bryde vores flanker, hvilket resulterede i endnu to skader: Kino som fik forvredet sin tommelfinger, og Christian der fik en økse i bagehovedet, hvilket medførte hans anden hjernerystelse. Dette var skade nummer to og tre.

Slaget ved Morimondo.

Dagen efter var det egentlige event, slaget ved Morimondo, programsat til klokken seks om aftenen. Vores taktik forløb igen glimrende, uden mandefald, for der skal åbenbart mere til, end en dobbelt hjernerystelse, og en forvredet tommelfinger til at slå Christian og Kino ud. Denne gang undgik vi næsten skader, bortset fra Carsten som fik en uppercut af en økse, så han bed sig selv i tungen. Skade nummer fire. Vi kunne altså gå fra slagmarken med æren i behold, men desværre var det ikke slut med skaderne. Anders Kramer

var nemlig så uheldig at glide, og forstuve sin ankel meget slemt, hvilket resulterede i at han ikke kunne gøre Carsten og mig selskab på vejen hjem i bilen, så vi måtte nøjes med Kino.

Den 22. pakkede vi sammen igen, så vi var klar til køre den 23. om morgenen, men da bilen var nået til Kolding, syntes den åbenbart at den havde kørt længe nok, hvilket resulterede i at den gik i stå. Herfra måtte Carsten få vejhjælp, imens Kino måtte tage en taxa for at komme til sin destination, og jeg selv måtte ringe efter Thea, som heldigvis kunne køre mig tilbage til Odense.

Selvom vi var en smule plaget af motorstop, så gik turen til Morimondo glimrende, med kun 5 skader, ud af otte kæmpende. Vi må se om vi kan slå rekorden til næste år.

But why?

Hvorfor iføre sig rustning, og tæske løs på hinanden, så folk kommer til skade? Det skulle man tro at der ikke er nogen dybere mening med - men det er der. Det slag vi deltager i, er nemlig et slag der fandt sted i 1352, hvor kongen af Bøhmen, og hertugen af Milano bekrigede hinanden. Selve eventet er til for at rejse penge til vedligeholdelse af det gamle cistercienserkloster der ligger i Morimondo, hvor slaget i 1352 stadig har stor vigtighed for italienerne i området. Dette ses tydeligt, i og med at der afholdes ét minuts stilhed for mænd der døde for 659 år siden. Det er selvfølgelig rå underholdning, men samtidig mener italienerne det også alvorligt, fordi de synes at den kultur, der ligger i et gammelt kloster, ikke bør gå i glemmebogen.

Klostret i Morimondo

Klostret blev bygget i 1136 af franske cisterciensermunke. Som bekendt levede cistercienserne i fattigdom, og igennem hårdt arbejde forsøgte de at komme tættere på gud. Dette har man i klostrets unge år kunnet se på dets udseende, da det i starten har været bygget mere til praktiske formål, end til religiøs overdådighed, ligesom samtidens enorme

katedraler. Senere tilføjelser i 14, 15, og 1700-tallet har fået klostret til at fremstå mere som en kirke, end som en middelalderlig landbrugs-virksomhed, og det er naturligvis klart at det kræver vedligeholdelse, hvis ikke det skal ende i glemmebogen. Dette er slaget ved Morimondo med til at skaffe penge til, så en kulturarv som alle i Europa bliver nødt til at vedkende sig, kan blive videregivet.